

EGY KIS MEMÓRIA

PÁRATLAN OLDAL - L. évfolyam 42. szám, 2006. október 20.

Azt mondja Pokorni Zoltán a trónharcok Kossuth téri résztvevőinek védelmében: ugyan miért kell az árpádsávos zászlók ürügyén folyton a hatvan évvel ezelőtti történeteket emlegetni? A dicső nemzeti múltat kell nézni. Velem lehet beszélni: nézzük. Vegyük pl. az 1200-as évek elejét (Árpád-házi királyok kora). Mit nem látunk? II. Endre (lásd Bánk bán) hosszú éveken át egész megyéket osztogat szét, egyháznak, vazallusoknak (van, hogy ugyanazt kettőnek is), s hatalmas hiteleket vesz föl, ésszerűtlen vállalkozásokra. Mire a fia, Béla trónra kerül, az ország szétesik, nagy az adósság, és csupa törvényen kívüli kiskirály uralkodik. - Ebből elég, nem hazudhatjuk tovább, hogy nyakló nélkül osztogathatunk - mondja beiktatása után IV. Béla. - Visszavesszük az okatlanul kiosztott adományokat, csökkentjük a kiváltságokat és nekilátunk az ország rendezésének. Működő bíróságok, tiszta viszonyok, egyértelmű kincstári számok kellenek ide. S mivel sem erős váraink, sem rendes hadseregünk nincsenek, a fenyegető tatár veszély miatt minden megyébe harcedzett kunokat fogunk betelepíteni. Az urak pedig a király trónja előtt nem ülni, hanem állani fognak - jelentette ki, egyszersmind ki is dobatta ellenzéke, a főurak székeit a trónteremből. Erre az ellenzék fölvetett fővel el is vonult ("Ezzel az emberrel többet nem állunk szóba!"). Ám az urak nem haza, várat toldozni-foldozni, katonát kiképezni, hanem az utcára mentek, embert lázítani. - Béla kunjai kémek - uszítottak a köztereken -, valójában a tatárok emberei, s csak azért jöttek, hogy kiszipolyozzák a magyarságot! Az ő hazugságaikra nem lehet az ország védelmét ráépíteni! Több se kellett a gazdáknak, rögtön összefogtak, s fellobogózott szekereikkel Pestre vonultak, hogy ott jól legyilkolják a teljes kun vezérséget. Egy ütőképes, negyvenezer fős hadseregtől "mentették meg" így a magyar főurak az országot, csak hogy kiélhessék személyes gyűlöletüket Bélával szemben. A kunok azonnal kivonultak, csak távoztukban kiirtották még az Alföld fele lakosságát. A maradékot aztán az ország Muhinál templomos lovagokkal, valamint érsekek és püspökök kislétszámú bandériumaival védte, a százhuszezres mongol sereggel szemben. A védőkből megmaradtak vagy tizenketten. S milyen pechük volt a magyar főuraknak, még azt az elégtételt sem kaphatták meg, hogy legalább a gyűlölt, persona non gratának kikiáltott Béla is odaveszett volna. Mi több, később ő lett a "második honalapító", az urak pedig a továbbiakban egymást ölték. Igaza van Pokorninak: érdemes ezekre a dolgokra emlékezni!

Lévai Júlia